

**Wyrok z dnia 28 sierpnia 1997 r.
II UKN 205/97**

Praca przy budowie własnego domu w innej miejscowości niż miejsce zamieszkania pracownika nie może być traktowana jako życiowo uzasadniona przerwa w drodze z pracy w rozumieniu § 14 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych oraz Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 17 października 1975 r. w sprawie zasad i trybu orzekania o uszczerbku na zdrowiu oraz wypłacania świadczeń z tytułu wypadku przy pracy w drodze do pracy i z pracy oraz z tytułu chorób zawodowych (Dz.U. Nr 36, poz. 199).

Przewodniczący SSN: Jerzy Kuźniar, Sędziowie SN: Józef Iwulski, Andrzej Wróbel (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 28 sierpnia 1997 r. sprawy z wniosku Sławomira M. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w C. o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku w drodze z pracy do domu, na skutek kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 6 listopada 1996 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Ubezpieczony Sławomir M. w kasacji od wyroku Sądu Apelacyjnego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach z dnia 6 listopada 1996 r. [...], oddalającego rewizję ubezpieczonego od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Częstochowie z dnia 22 marca 1996 r. [...], oddalającego odwołanie Sławomira M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych-Oddziału w C. z dnia 22 kwietnia 1995 r. [...], odmawiającej ubezpieczonemu jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku w drodze z pracy do domu ?zaistniałego w dniu 15.07.1995 r. @, zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144 ze zm.) i wniósł o uchylenie wyżej wymienionego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

W uzasadnieniu podstaw kasacyjnych podniesiono, że błędny jest pogląd Sądu, jakoby ubezpieczony w drodze powrotnej z pracy nie udał się bezpośrednio do domu, lecz poszedł na plac budowy nowego domu, aby pracować przy jego budowie i w tym przypadku przerwał swoją bezpośrednią drogę z pracy do domu. Ubezpieczony udał się bowiem na plac budowy domu w związku i z koniecznością pozostawienia klucza stryjowi i oddania pożyczonych narzędzi. Droga z pracy do domu została więc przerwana z uwagi na uzasadnione potrzeby życiowe. Ubezpieczony nie pracował przy budowie domu, o czym świadczy fakt znalezienia go po wypadku w ubraniu, w którym wracał z pracy, a także, iż drzwi wejściowe do domu były zamknięte.

W kasacji wskazano, że nawet dzieląc stanowisko Sądu, należy przyjąć, iż Sławomir M. z pracy udał się do nowego domu, w którym często zamieszkiwał. Dom był praktycznie ukończony i z całą pewnością można go było uznać za miejsce zamieszkania ubezpieczonego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z § 14 rozporządzenia Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych oraz Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 17 października 1975 r. w sprawie zasad i trybu orzekania o uszczerbku na zdrowiu oraz wypłacania świadczeń z tytułu wypadku przy pracy, w drodze do pracy i z pracy oraz z tytułu chorób zawodowych (Dz.U. Nr 36, poz. 199) wypadek nastąpił w drodze do pracy lub z pracy, jeżeli droga do pracy lub z pracy była drogą najkrótszą i nie została przerwana. Trafnie przyjął Sąd, że wypadek, jakiemu uległ ubezpieczony w dniu 15 lipca 1995 r., nie był wypadkiem w rozumieniu tego przepisu. W sprawie nie ma zastosowania przepis § 14 ust. 3 rozporządzenia, który nakazuje uznać, że wypadek nastąpił w drodze do pracy lub z pracy również wówczas, gdy droga nie będąca drogą najkrótszą, była dla pracownika ze względów komunikacyjnych najdogodniejsza.

Nie jest trafny pogląd wnoszącego kasację, że jeżeli pracownik jadał posiłki i często sypiał we własnym, będącym w budowie, domu położonym w innej miejscowości niż miejscowość zamieszkania to dom ten powinien być uznany za miejsce zamieszkania pracownika, a wypadek, jakiemu uległ w tym miejscu za wypadek w drodze z pracy do domu. Należy podzielić odmienny, prawidłowy pogląd Sądu, że praca przy budowie własnego domu w innej miejscowości niż miejscowość zamieszkania nie może być traktowana jako życiowo uzasadniona przerwa w drodze z pracy. Nawet w przypadku wykazania uzasadnionej życiowo przerwy, kwalifikacja zdarzenia nie ulegnie zmianie, bowiem czas tej przerwy znacznie przekraczał granice potrzeby.

Zarzut naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144 ze zm.) jest w tej sytuacji bezzasadny. Sądy obu instancji ustaliły bowiem prawidłowo znaczenie powyższego przepisu dla potrzeb rozstrzygnięcia wniosku o jednorazowe odszkodowanie. Z wykładni językowej tego przepisu wynika bowiem, że pracownikowi, który nie uległ wypadkowi w drodze z pracy do domu, nie przysługuje jednorazowe odszkodowanie w razie stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Tymczasem skarżący uzasadnił błędną wykładnię powyższego przepisu tym, że wbrew ustaleniom Sądów obu instancji uległ wypadkowi przy pracy, a zatem zakwestionował jedynie ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sądy. Należy zatem przyjąć, że podlega oddaleniu kasacja oparta na zarzucie błędnej wykładni przepisu prawa materialnego, jeżeli skarżący kwestionuje jedynie uznanie przez sąd faktu za udowodniony, do którego stosuje się ten przepis.

Biorąc powyższe pod rozwagę Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

=====